
En sædelig Hare

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

En sædelig Hare

4

En sædelig Hare

En sædelig Hare

En sædelig Hare
Af Kaj Munk
Nat., d.3.10.37[1]

Saa kom Oktober virkelig igen. Og ikke som en Begyndelse! En tindrende Stjernenat med brede, rolige Nordlys, en Morgen raaklam og sur og giftigtaaget, en Dag solskinnende, mildtblæsende - aah for et Eventyr! Det er næsten Synd at puste de smaa Harer ud af et Liv, der er saa dejligt. Synes du ikke ogsaa, Fylla? Men Fylla slikker sig om Munden og nyser og vifter med Halen, hvilket betyder, at det allerdejlige ved Dagen er da, at vi skal til at apportere Harer igen. Agerhøns er det naturligvis ogsaa storartet at lukke Kæberne sammen om, men fy for Pokker med alle de Fjer i Gabet, man maa mangen Gang ordentlig spytte, naar Mennesket omsider bekvemmer sig til at sige "los". Harer, det er ligegodt noget andet, Haarvildt, min Herre; Agerhøns er og bliver aldrig andet end Fjerkræ.

Og det vrimler med Langører i Aar. De forbistrede Maager har ikke undset sig for at gøre betydelig Ulykke paa Agerhønsbestandene. Giv dem et Perlant, de Maager! Men Harene lader de endnu nogenlunde i Fred. I Hønsjagtsdagene har det hoppet med Harer alle Vegne. 10 lod sig nemt skyde pr. Døgn. En Dag faldt Fylla saa lang den var over en gammel, skikkelig Haremutter, der ikke gad rejse sig, før det var strengt nødvendigt; en anden Dag fik den Snoren, der vender ned om Halsen, viklet om en Langben, saa der en Tid sad en Hund i den ene Ende af Rebet og en Hare i den anden.

Men hvordan staar det til med Septemberrigdommen den første Oktober? Efter 3 Timers March har 2 Mand og en Hund endnu ikke faaet Hare paa Skud. Saa spiser vi Frokost, det plejer at hjælpe. Og svedende lægger vi atter ud. Nu skal der tages Oprejsning. Vé dig, Morten! Din Time er inde. Hvor er du henne? Her naturligvis, lige for min Fod, ikke to Alen fra mig sidder der en kær, gammel Bedstemor i et Hul i Pløjejorden, tilsyneladende aldeles afdød, Ørerne presset ned i Ryggen, sortstænkt graa som selve den gamle Moder Jord, der skjuler sit Barn. Kammeraten og jeg kigger paa den fra den ene Side og fra den anden Side, snakker højt og peger paa den, Hunden kredser nogle Alen fra den, uden at ane dens Eksistens; stadig synes den død, aldeles død; kun det bange Lys i de store, runde, gyldenrandede Øjne forraader Livet.

Saadan holder de altsaa, i det fine Vejr. Er det saa at undre sig over, at vi ingen ser? Og hvad skal vi nu gøre ved Bedstemor, der sidder saa fast i Sædet? Bør man ikke som Præst lade hende mærke, det lønner sig at være sædelig? Vi tager altsaa til Hatteskyggen, hanker op i Geværet, byder hende et Levvel og stolprer af, vel sagtens ogsaa en Smule

"i det Haab, at Himmelen
os skænker en Dukat igen".

Men det giver den bare ikke. I endnu fire stive Klokketimer er Slægten Lepidus forsvundet fra Jordens Overflade. Skumle Planer mod Bedstemor, der vel stadig troner i sit Sæde, taager frem i vore udmattede Hjerner. Da forbarmer et 4-Punds Barnebarn sig over os og ofrer sig for Slægten, og to gnistrende Fasaner kroner Dagen med Sejr.

Kaj Munk